

Směrnice FEI pro stavbu terénních tratí

Verze 1.4 – 12.dubna 2010

Obsah

- **Úvod**
- **Cíl a základní principy**
- **Obecná pravidla a úrovně**
 - **Jedna hvězda**
 - **Dvě hvězdy**
 - **Tři hvězdy**
 - **Čtyři hvězdy**
- **Průběh a měření tratě**
- **Četnost a charakteristika prvků – CICs a CCIs**
- **Obtížnost překážek a stupeň rizika**
 - **Kritéria pro hodnocení obtížnosti a stupně rizika**
 - **Rozměry**
 - **Kombinace a distance**
- **Naše zkušenosti**
- **Z pohledu koně**

Úvod

Tento dokument stanovuje základní cíle a požadavky udávané FEI pro stavbu terénních tratí na různých úrovních soutěží všestrannosti.

Jelikož se jedná o oficiální dokument Komise Všestrannosti FEI, bylo naší snahou poskytnout přesné údaje o tom, co se v následujících několika letech od stavitelů tratí očekává. Zároveň se však jedná o „otevřený projekt“ se snahou obsáhnout všechny nové myšlenky, poznatky a ponaučení.

Tento dokument bude neustále doplňován o nové poznatky a zkušenosti založené na podnětech z národních i mezinárodních soutěží.

Následující poznámky by měli sloužit pro stavitele tratí pouze jako vodítko, nemají představovat kompletní šablonu.

Cíl a základní principy

Pravidla FEI pro všestrannost

Terénní zkouška představuje nejvíce atraktivní a zároveň nejnáročnější test jezdeckých schopností a jezdeckého umění, při kterých se zúročí správné principy uplatňované během tréninku a ježdění. Tato zkouška je zaměřená na schopnost jezdců a koní se přizpůsobit různorodým podmínkám (počasí, terén, překážky, povrch, atd.), na skokové schopnosti, vzájemnou souhru a důvěru.

Cílem stavitele by mělo být vytvořit takovou trať, která bude přiměřená pro danou úroveň a bude zároveň dobře vypadat. Současně by měla tato zkouška působit v podání nejlepších jezdců a koní poměrně jednoduše.

Odpovědností stavitelů je vytvořit takové tratě, které pomůžou zlepšovat schopnosti koní a jezdců.

Stavitel by neměl testovat pouze ty nejlepší, ale spíše by měl vytvořit příjemnou trať dané obtížnosti, takže každý bude mít možnost trať dokončit, aniž by přitom nasbíral spousty trestných bodů.

Při soutěžích nižší úrovně by měl být kladen důraz především na vzdělávání koně a jezdce, a to prostřednictvím zařazování rozmanité škály překážek a jednoduchých úkolů. Se vzrůstající úrovní by měla narůstat také obtížnost tratě. Na nejvyšším stupni by měli být schopnosti jezdců testovány poněkud náročnějším způsobem. Se vzrůstající úrovní se může současně zvyšovat i intenzita terénních zkoušek.

Podle základních principů by měl být důležitější počet dokončivších dvojic než počet "čistě zajetých koní". Je třeba si uvědomit, že statistiky mohou být do značné míry ovlivněny kvalitou startovního pole i povětrnostními podmínkami. Především na vyšších úrovních se v dnešní době mnoho jezdců rozhodne vzdát soutěž v momentě, kdy získají pocit, že jsou vyřazeni z boje o umístění, popřípadě ztratí možnost se kvalifikovat. To se samozřejmě odrazí na výsledkové tabuli. Podobně „vyřazení následkem pádu jezdce“ povede ke zvýšení počtu diskvalifikovaných dvojic.

Na všech úrovních je žádoucí dosáhnout co nejvyššího počtu dokončených startů, avšak toho by nemělo být dosaženo na úkor stupně obtížnosti, například zvýšením počtu variant.

V dnešní době, kdy se využívá při stavbě překážek mohutnějších klád a měkčích profilů se ztrácí jedna z nejpodstatnějších jezdeckých dovedností nezbytná pro absolvování terénní zkoušky. Jezdci musí být schopni zpomalit a skočit, byť mimo rytmus, příležitostný samostatný kolmý skok.

To platí pro všechny úrovně soutěží všestrannosti. Pokud je taková překážka vytvořena, měla by být pokud možno vhodně umístěna, nejlépe uprostřed tratě po obratu či v průběhu

mírného stoupání, kde jezdci nemají takovou tendenci rychle cválat. Měla by současně být vytvořena z materiálu, který je pro koně líbivý, řezané dřevo je pro tento účel nevhodné.

Především na nižších úrovních je třeba dávat pozor, kde a jakým způsobem jsou takovéto překážky postaveny.

Současně je důležité, aby všichni funkcionáři znali dané normy a věděli, co je vhodné pro jednotlivé soutěžní úrovně. Stupně obtížnosti by měly být všude na světě shodné, kupříkladu dvě hvězdy ve Velké Británii či Brazílii by měly mít stejnou obtížnost jako dvě hvězdy v Austrálii a Rusku.

Dodatečně je nutno zdůraznit, že i národní soutěže téže úrovně (CNC) by měly mít shodné parametry. To je důležité vzhledem k tomu, že jsou součástí kvalifikačního procesu FEI.

Obecná pravidla a úrovně

Pravidla pro všechny úrovně

- Cílem stavitele je vytvořit takovou zkoušku, aby jezdci a koně nebyli vystaveni vyššímu riziku, než je pro danou úroveň nezbytně nutné.
- Překážky a úkoly by v žádném případě neměly převyšovat stanovené normy.
- Cílem je sebevědomí jezdců a koní zvyšovat, nikoli poškozovat.
- Je nutné si uvědomit, že v tomto sportu jde o dosažení standardu, nikoli o posouvání hranic nad únosnou mez. To se týká též délky tratě.
- Všechny úkoly by měly být příjemné. Nemělo by být snahou nachytat koně na nesprávných vzdálenostech mezi překážkami či na příliš komplikovaných překážkách.
- Koně by měli mít dostatek času (dva až tři cvalové skoky), aby pochopili, co se od nich žádá přeskočit.
- Stavitel by měl brát v úvahu, že obtížnost tratě může být silně ovlivněna nepříznivým počasím. Pokud dojde ke zhoršení povětrnostních podmínek, musí být pořadatelé připraveni snížit nároky, protože takové podmínky ubírají koním velké množství energie.
- Stavitelé kurzů musí být sobě samým největšími kritiky!
- Stavitelé si musí být vědomi toho, že trať by měla připravit jezdce a jejich koně pro vyšší stupně soutěží a měl by tedy mít odpovídající obtížnost.
- Doporučuje se použití ojedinělých kolmých skoků, oxeřů a špicí a to především na místech, která jsou k takovým účelům vhodná (např. za zatáčkou či v mírném svahu). **Zařazování tohoto typu překážek by mělo být postupné a prováděno velice citlivě.**
- Každý kůň by měl být schopen skočit přímou jednotlivou překážku maximálních rozměrů na dané úrovni - velikost není nutně synonymem obtížnosti !
- Měli bychom se snažit dát koním a jezdcům možnost ukázat co umějí, raději, než se snažit ukázat co nedokážou.
- Každá trať musí plynule ubíhat a dovolit pravidelný rytmus.
- Kdekoli je to jen možné, je lepší stavět překážky za zatáčkami a ne před nimi, především však u kombinací.
- Každá trať by měl být zdrojem pozitivních zkušeností.

Jedna hvězda

- Soutěže této úrovně mají mít především vzdělávací a přípravný charakter pro národní soutěže. Není vhodné do těchto tratí zařazovat skoky používané pro čtyři hvězdy, pouze zmenšené na výšku 110 cm!
- Jedná se o první krok na cestě, který má koně a jezdce seznámit se širokou škálou skoků a jednoduchých úkolů.
- Pravděpodobně se v takových soutěžích budeme setkávat s koňmi různého stáří a s jezdci na různé úrovni.
- Důraz je kladen především na vzdělávání jezdců a koní.
- Je potřeba představit jednoduché kombinace, obraty a přesné nájezdy, špice, příkopy atd.
- Počet a rozměry překážek jsou malé a je třeba zařazovat oddechové skoky.
- Pokud je potřeba alternativy, je přímá cesta pravděpodobně příliš složitá. Varianty by měly být u soutěží této úrovně naprostou výjimkou, kromě překážek umístěných tam, kde je těžké koně při zastavení ke skoku znovu dobře navést.
- Je naprosto v pořádku, pokud většina koní absolvuje kurz na této úrovni bez trestných bodů a v předepsaném čase.
- Je nutné pamatovat na to, že tato úroveň musí připravit koně pro soutěže dvou hvězd.

Dvě hvězdy

- Mnohými staviteli považovány za stavebně nejobtížnější úroveň, jelikož se stále jedná o vzdělávací úroveň, současně však musí připravit koně a jezdce na obtížné tříhvězdkové soutěže.
- Jelikož se stále jedná o vzdělávací úroveň, zůstává použití variant spíše výjimkou (kromě malých překážek v místech, kde je nelehké koně ke skoku znovu dobře navést).
- Měly by být zařazovány těžší úkoly stavějící na tom, co se jezdci a koně naučili v jedné hvězdě.
- Menší počet oddechových překážek.
- Od tohoto stupně obtížnosti začínáme překážky zařazovat do tratí ve skupinách, což zvyšuje obtížnost těchto úseků. Je však nutné zachovat plynulost tratě.

Tři hvězdy

- Tři hvězdy jsou první úrovní, která se zaměřuje na prověření schopností jezdce, sportovních dovedností koně a jeho "jezditelnosti". Začíná převažovat zkušenost nad vzděláváním.
- Úkoly se stávají mnohem obtížnější, překážky jsou častěji situovány ve skupinách, což také zvyšuje přehlednost pro diváky a televizi. Stále platí pravidlo zachování plynulosti tratě.
- Je to stupeň, na němž se koně kvalifikují pro mistrovské soutěže, musí tedy tyto dvojice na nejvyšší stupeň dobře připravit.
- Obtížnost prvků je ve srovnání se dvěma hvězdami o něco vyšší, zařazujeme proto méně oddychových skoků a více kombinací. Přesto by měl tento stupeň jezdcům a koním umožnit se nadále vzdělávat, současně však také využít svých zkušeností.
- Obtížnost úkolů se nesmí přehánět!

Čtyři hvězdy

- Jedná se o nejtěžší teréní zkoušku s nejnáročnější tratí.
- Seskupování skoků má značný dopad na psychickou a fyzickou únavu a sebevědomí koně i jezdce.
- Tyto tratě jsou stavebně nejnáročnější, proto by měly být k tomuto účelu vybráni pouze zkušení stavitelé.

Průběh a měření tratí

Průběh

Každá trať by se měl skládat ze začátku, střední části a konce.

- **Začátek:** 3 – 5 překážek, které pomůžou koním a jezdcům najít dobrý rytmus a umožní plynule cválat vpřed.
- **Střední část:** hlavní část trati, kde se nacházejí hlavní úkoly. Není dobré začínat s nejsložitějšími překážkami. Vhodnější je, aby se obtížnost skoků postupně zvyšovala a ke konci s narůstající únavou koní opět snižovala. Zpravidla by po náročném úkolu měla následovat lehčí překážka, na níž dvojice opět získá svoji sebedůvěru, především pak při soutěžích nižší úrovně.
- **Konec:** 3 - 4 čtyři lehčí skoky, jejichž překonání by mělo jezdcům vrátit dobrý pocit. Pokud je to možné, měly by tyto překážky následovat po obratu, což by mělo zabránit zběsilému úprku do cíle.
- **V celém průběhu trati se snažte vyhnout situaci, že kůň na překážce ztratí kmih. To se týká především kombinací a překážek, kde za skokem následuje prudký obrat.**

Měření

Délka trati musí být měřena realisticky podle toho, kudy jezdci s koňmi opravdu pojedou. Je nepřijatelné, pokud jezdci naměří trať o 50 – 100 metrů delší než pořadatelé.

Četnost a charakteristika prvků - soutěže CIC a CCI

- Je třeba brát v úvahu stav dráhy a terén a toto konzultovat se stavitelem tratě.
- Stavitelé by měli vést v patrnosti, kolik prvků je vhodné použít na každou minutu trati. Velký počet prvků (6 – 9) v kombinaci s těžkým terénem není vhodný.
- Stavitelé by též měli zvažovat fyzické úsilí potřebné k překonání každého skoku. Například přímá překážka překonávaná ve vysokém tempu z pravidelného rytmu může být v podstatě pro koně oddechová. Skok, po kterém kůň doskočí s nedostatečným kmihem, a musí znovu nabrat ztracenou rychlost naopak ubírá koni značné množství sil.
- Neměl by se opomíjet ani vliv tratě na psychický stav koně, některé tratě mohou být vskutku psychicky vyčerpávající. Pokaždé, když dvojice pokročí do soutěže vyšší úrovně, je to pro koně a jezdce velký skok v obtížnosti.
- Intenzita zátěže bývá v poslední době často diskutovaným tématem. Úkolem pořadatelů je neklást v tomto ohledu příliš vysoké nároky. Není však možné probrat tuto problematiku na tomto místě do detailu.
- Délka distancí a počet prvků dává stavitelům určitou možnost vlastní volby, avšak je nezbytné zajistit, "aby trať dobře ubíhala", uváděla jezdce a koně do rovnováhy a dodávala jim dobrý pocit.

- Pokud stavitel použije maximální počet prvků v soutěži CIC, zvýší se obtížnost soutěže mnohem markantněji, než když provede stejný krok v soutěži typu CCI. Proto by se měli stavitelé vždy řídit směrnicemi uvedenými dále v textu.
- Při soutěžích CIC bývá právě stupeň obtížnosti častým problémem a obecně by v těchto soutěžích mělo být zařazeno o jednu až dvě kombinace méně než pro soutěž CCI.

Směrnice

Soutěže CIC: By neměly na žádné úrovni obsahovat víc než jeden skok na každých započatých 100 metrů trati. Směrnice udávají maximálně jeden skok na 110 metrů při CIC***, na 105 metrů při CIC** a na 100 metrů při CIC*.

Soutěže CCI: maximálně jeden skok na každých započatých 125 metrů trati

Směrnice pro soutěže CCI	
CCI*	125 - 130
CCI**	130 – 135
CCI***	135 - 140
CCI****	140 - 145

Soutěže CCI a CIC

- CIC slouží na každé úrovni jako příprava pro CCI. Proto by soutěže CIC měli být přípravným cvičením pro CCI a ne shodné s CCI, pouze absolvované na kratší trati.
- CCI je nejdůležitější část na cestě za kvalifikací, proto by měly být poměrně náročnější ve srovnání se soutěží CIC na stejné úrovni.
- Předpokládá se, že národní federace budou pořádat národní soutěže jako přípravu pro CIC na každé úrovni.

Pravidla všestrannosti 23 vydání platnost od 1. Ledna 2010

CCI	CCI****	CCI***	CCI**	CCI*
Délka trati (m)	6270 – 6842	5700 – 6270	4950- 5500	4160 – 4680
Maximální počet skoků	42 – 45	40	37	32
alternativně	alternativně	alternativně	alternativně	alternativně
Délka trati (m)	5700 - 6270	5130 – 5700	4400 - 4950	3640 - 4160
Maximální počet skoků	42 - 43	38	35	30

CIC	CIC***	CIC**	CIC*
Délka trati (m)	3200 – 4000	2800 - 3600	2400 - 3200
Maximální počet skoků	36	32	29

Obtížnost překážek a stupeň rizika

Formulace pro Risk Management Policy pro soutěže všestrannosti

Soutěže všestrannosti představují vzrušující a velmi náročný všeobecný test jezdeckých schopností a jezdeckého umění na přiměřeném a přijatelném stupni rizika. Veškeré úsilí všech zúčastněných musí být směřováno k tomu, aby se soutěží všech úrovní účastnili pouze odpovědní jezdci s dobře trénovanými koňmi a nebyli tak vystaveni většímu stupni rizika, než které neodmyslitelně souvisí s povahou tohoto sportu a které je všeobecně přijatelné pro všechny zúčastněné.

Úkolem stavitele trati je vytvořit takovou trať terénní zkoušky která bude odpovídat dané úrovni, aniž by vystavoval koně a jezdce většímu riziku, než je pro zkoušku takové úrovně nezbytně nutné.

Překážky mohou být složité, ale neměly by být příliš riskantní a autor tratě by si měl umět představit následky chyb provedené méně zkušenými jezdci či koňmi.

Zpráva z Hartingtonu – duben 2010

Zásadní myšlenkou pronikající do všech doporučení se stává: „je nezbytné učinit všechna možná opatření, aby bylo zabráněno pádu koně“. Tento prostý plán by měl zásadní měrou snížit pravděpodobnost, že dojde k vážnému zranění jezdce a zároveň výrazně zvýšit bezpečnost zúčastněných koní.

Momentálně se pracuje na výzkumech, které by měly vést k podstatnému snížení rizika spojeného s absolvováním terénní zkoušky. Toho by mělo být dosaženo jednak bezpečnějším umístěním překážek a dále instalací přídatných zařízení, která mohou v určitých situacích omezit následky chyby či nehody.

FEI se zavazuje, že bude výsledky těchto studií okamžitě poskytovat k dispozici všemi různými způsoby a tento dokument bude neustále doplňován o nové poznatky a získané vědomosti.

Tyto poznámky jsou založené na zkušenostech s použitím určitých typů překážek při mezinárodních i národních soutěžích. Tyto zkušenosti využité při stavbě trati mají snížit riziko, kterému jsou jezdci a koně vystaveni v průběhu absolvování terénní zkoušky.

Kritéria pro hodnocení obtížnosti a stupně rizika

Nájezd

- do kopce – jednodušší
- z kopce – obtížnější
- rovný – obtížnější
- z obratu – jednodušší

Podklad

- pevný – jednodušší
- hluboký či měkký - obtížnější

Použitý materiál

- proutěnky (kartáč) – nejjednodušší, umožňuje prometení
- střecha/šikmá čelní hrana – umožňuje vyrovnat chybu
- kmen (kláda) – stále umožňuje vyrovnat chybu
- kůly/ kulatá čelní hrana – umožňuje méně chybovat
- řezané dřevo/čelní hrana v úhlu 90°- neumožňuje chybovat
- kámen – neumožňuje chybovat

Profil překážek

- kolmý s nájezdem do kopce – přijatelný
- kolmý s nájezdem z kopce – nepřijatelný
- kolmý s rovným nájezdem – přijatelný pouze pro 3* a 4*

Odskokové prvky

- by měly být použity tam, kde je nezbytné zlepšit profil překážek
- střechovité vršky překážek a velké kmeny obvykle nevyžadují použití odskokového prvku, pokud nejsou skákány do kopce
- jsou obecně vhodné při nájezdech z kopce a to při soutěžích všech úrovní
- mohou být použity při výskocích z vody

Hlavní snahou je získat co nejnižší počet kolmých čelních hran. Výzkum totiž ukázal, že čím více koňské váhy může být smeknuto a čím méně je zastaveno při dopadu, tím větší chyby je možné se na překážce dopustit, aniž by došlo k přetočení koně. Stejně tak je hladký povrch mnohem šetrnější než hrubá kůra.

Rozměry

- Kromě prvního skoku, by všechny ostatní napřímo skákané skoky neměly přesahovat předepsané výšky. Nemá smysl překonávat 1,15 m na 1,10 m trati.
- Skoky umístěné ze svahu, před výskokem, příkopem či v dalších nepředvídaných situacích by měly být cca o 5 cm nižší.
- Všechny širkové skoky by měly mít zadní hranu minimálně o 2 cm vyšší než přední hranu.

Kombinace a distance

- Není cílem koně nachytat, dvojice by vždy měla mít 2 až 3 cvalové skoky na to, aby pochopila, o jaký úkol se jedná. Jakákoli kombinace na 4 cvalové skoky a méně (18 metrů) musí být korektně naměřená.
- Čím víc cvalových skoků je mezi jednotlivými prvky, tím je překážka lehčí, jelikož poskytuje jezdcí dostatek času se vzdálenosti přizpůsobit. Výjimkou zůstávají distance, které stavitel použil jako cvičení.

Směrnice týkající se nájezdu z obrátů (závislé na typu použitých skoků)

- Na 1 až 2 cvalové skoky je velmi těžké provést obrát o více než cca 10 stupňů. Toto je přiměřené pouze pro soutěže na úrovni 3* a 4*.
- Na 3 cvalové skoky je možné provést o něco ostřejší obrát (60 stupňů). Toto je opět vhodné pouze pro soutěže na úrovni 3* a 4*.
- Na 4 cvalové skoky je přípustný obrát o 90 stupňů pro úroveň 3* a 4*, 60 stupňů pro 2* a 45 stupňů pro 1*.
- Na 5 cvalových skoků je vyhovující obrát o 90 stupňů pro soutěže na úrovni 2* a 60 stupňů pro 1*.
- Na 6 cvalových skoků se může vyžadovat obrát o 90 stupňů na úrovni 1*.

Naše zkušenosti !!

Jasně úkoly

- Úkoly, které jsou koním zadávány musí být jasné a položené tak, aby nedošlo ze strany koně k jejich nepochopení.

Rizika

- Za překážkou by neměly být umístěny nepřírozené prvky, které by mohly koně rozrušit při odskoku, především pokud připomínají postavu člověka či zvířete.

Překážky typu stolu

- Stoly by měli být až do úrovně 2* stavěny se šikmou čelní stěnou
- V případě piknikových stolů s lavičkou vpředu by měla mít vrchní linie stolu alespoň 25 cm vysokou čelní část a vrchní linie lavičky taktéž.
- Ve všech případech je třeba se vyhnout situaci, kdy kůň vnímá falešný odskokový prvek. Z tohoto důvodu je nevhodné umísťovat lavičku na doskokové straně překážky v případě piknikových stolů
- Kůň musí mít šanci odhadnout šířku překážky – někdy může pomoci pokud je plocha stolu mírně naklopena ve směru skoku či pokud se hrana stolu na doskokové straně nabarví výraznější barvou tak, aby nesplývala s pozadím.

Kolmé skoky

- Právě kolmé skoky by neměly být umístěny tam, kde je vysoce pravděpodobné, že je budou jezdci najíždět ve vysokých rychlostech či mimo rovnováhu.
- Úhel sklonu u kolmých skoků nemůže být přesně specifikován, jejich obtížnost bude záviset současně na konkrétním umístění, stupni obtížnosti trati a zkušenosti jezdců.

Šířkové skoky

- Šířkové skoky, jež se svou horní šířkou blíží povolenému maximu pro danou soutěž, by se neměly nacházet v blízkosti dalších rizikových skoků. Pokud možno, je lepší takovéto překážky vyplnit. Důležité je zajistit, aby kůň viděl zadní část skoku, čehož lze dosáhnout použitím odlišných materiálů, barev či květin. Pokud jsou tyto skoky zařazeny na konec kombinace, je třeba zohlednit jejich obtížnost.

Trojbradlí

- Trojbradlí a otevřené příkopy by neměly svou šířkou přesahovat $\frac{3}{4}$ přípustné dolní šířky pro danou úroveň.
- V situacích, kdy chceme postavit skok o maximální povolené šířce, by se měl nejvyšší bod skoku nacházet mezi polovinou a $\frac{3}{4}$ této vzdálenosti.

Příkopy

- Větší příkopy by neměly být na úrovni 1* a 2* zařazovány před další skok v kombinaci, pokud vzdálenost mezi těmito skoky není alespoň 3 cvalové skoky.
- Je nezbytné, aby dno a zadní stěna příkopu byly jasně zřetelné a dobře rozlišitelné od okolní země – nejlépe povrch příkopu by měl mít jinou barvu než okolní povrch (někde se používá sprejování barvou).
- Je třeba brát v úvahu hloubku příkopu: mělké příkopy koně dostatečně nerespektují, pokud je hloubka příkopu větší než 60cm, je nutno mít připravená opatření, jakým způsobem z něho vyprostit uvízlého koně.
- Všechny příkopy by měly být opatřeny svahem, takže v případě potřeby je možno koně z příkopu vyvést.

Proutěné překážky

- Pokud jsou tyto překážky složené z pevné a měkké (prometitelné) části, která umožňuje koni skok proskočit, aniž by se zranil, pak by měla být výška prometitelné části alespoň 25 až 30 cm.
- Jelikož pravidla uvádějí maximální výšku proutí, výška pevné části by měla být nižší než maximální přípustná výška.
- Například pro 3* a 4* soutěže je maximální povolená výška tohoto typu skoků 1,40 – 1,45 m, proto by výška pevné části neměla přesahovat 1,10 – 1,15 m.

Dvou a třířadé proutěnky

- V zásadě se doporučuje, aby tyto skoky byly mezi jednotlivými řadami proutí vyplněné, což je bezpečnější pro koně v případě, že do překážky strčí nohu

Neskákatelné části překážek

- Neskákatelné části překážek musí opravdu působit neskákatelně. Jejich hlavním cílem je uzavření určité cesty pro jezdce a koně, tudíž musí vzhledem jasně připomínat bariéru, kterou není možno překonat.

Varianty

- Varianta by měla být pokud možno konstruována typově stejně jako přímá cesta a ne jí narušovat
- Varianta nesmí být umístěna tak, aby odmítnutí přímého skoku umožnilo plynule pokračovat na variantu
- Například není dovoleno postavit překážku ve tvaru L, kdy je varianta připevněna v pravém úhlu k přední straně překážky
- Varianta by měla být umístěna vzadu za přímou cestou na doskokové straně překážky. Pokud to není možné (např. pokud se překážka nachází bezprostředně u vody či v blízkosti svahu), pak musí být varianta postavena v dostatečné vzdálenosti, aby umožnila dvojici se zotavit a pokusit se o nový nájezd, k čemuž jsou potřeba alespoň tři cvalové skoky.

Překážky typu „in-out“

- Jednotlivé prvky in-out překážky by neměly být tvořeny skutečně kolmými skoky – přední strana prvků by měla mít svažující se charakter
- In-out nesmí být v soutěžích 1* a 2* postaven z kopce dolů, neměl by také v soutěžích nižší úrovně dosahovat maximálních rozměrů
- Dvojitý in-out je povolen pouze v soutěžích na úrovni 3* a 4*, výjimku tvoří tzv. schody

Průskoky

- Otvor průskoku by měl být minimálně 180 cm vysoký a alespoň 160 cm široký.
- Všechny povrchy, se kterými se může kůň dostat do kontaktu, musí být měkké (aby nedošlo ke zranění koně ani jezdce)
- Šířka skoku by neměla přesáhnout 50% maximální povolené šířky pro danou úroveň
- Pokud je překážka složena ze dvou řad proutí, platí doporučení uvedená výše.

Překážky se stropem

- Strop by měl být umístěn minimálně 220cm nad horní hranou překážky
- Není vhodné používat tento typ skoků v kombinaci s vodními překážkami, jelikož kůň musí skočit do prostoru, jenž je ohraničen shora.

Vodní překážky

- Doporučuje se použití rozdílných barev. To umožní koni rychle porozumět tomu, co se od něho žádá skočit. Je třeba se vyhnout vzniku optických klamů, a proto nepoužíváme reflexní materiály, lesknoucí se nátěry ani laky.
- Horní linie břehu při výskoku z vody musí být jasně zřetelná.

- Je třeba myslet na to, že výskok z vody a zem bezprostředně za ní, se již po přejetí několika koní značně promáčí.
- Skok z vody do vody se seskokem není vhodný pro žádnou úroveň.
- Skok do vody by neměl být natřen bílou barvu, ta je v tomto případě zcela nevhodná.

Očima koně

- **Nájezd do kopce** - pro koně snadnější, pokud je možnost zachovat pravidelné tempo.
- **Nájezd z kopce** – obtížnější, jelikož kůň potřebuje větší pomoc jezdce k udržení rovnováhy.
- **Nájezd z obratu** – snadnější, protože takový nájezd koni pomáhá s rovnováhou.
- **Ze světla do tmy** – obtížné, jelikož koni trvá déle se zorientovat, kam jede/skáče.
- **Proti slunci** – jednoduché pro koně pokud pouze cválá, avšak skok postavený proti slunci může být nebezpečný, protože kůň není schopen rozeznat siluetu a charakter skoku.
- **Kombinace na přímé linii** – jednoduché, protože kůň má dostatek času zhodnotit situaci a porozumět úkolu.
- **Kombinace na oblouku** – může být obtížnější, jelikož jezdec musí rozhodnout.
- **Slepý nájezd (překážka viditelná na poslední chvíli)** – obtížné a tudíž nevhodné pro 1* a 2*, protože kůň má málo času porozumět, co se od něho žádá.
- **Zrak** – kůň je stepní zvíře (lovená kořist) s širokým zorným polem, což mu umožňuje vidět částečně i za sebe, avšak nemůže zaostřit na konkrétní objekt (jako predátoři). Tudíž při nájezdu na úzkoprofilový skok či špici kůň vidí překážku pouze jedním okem, druhým vidí otevřený prostor
- **Barvy** – kůň vnímá barvy poněkud odlišně než člověk, čehož by si měli být stavitelé vědomi při stavbě trati (např. zábradlí tmavé barvy umístěné do stínu je nevhodné).
- **Únava** – pamatujte, že i kůň může být unaven psychicky, nejen fyzicky.